

Kedy si Čaputová pripustí zodpovednosť a vinu za zlý stav slovenského národa?

- CZ24 News | 21. prosince 2021

SLOVENSKO: Prezidentka SR vyslovila v poslednom čase tri zaujímavé myšlienky: Slovensko je veľmi polarizované, politici by mali prestať „tliapať“ a potrebujeme silnú vedúcu osobnosť.

Zaujala ma najprv prvá myšlienka – podľa mňa Slovensko nie je polarizované (rozdelené na dve časti), ale úplne atomizované (rozbité na mnoho malých častí). Takto to speje za uplynulých niekoľko vlád. Ako je to s históriou delenia postojov v slovenskom národe?

Nuž pred asi dvomi storočiami sa odvážili prví národovci vysloviť názor o potrebe svojbytnosti slovenského národa. Najmä štúrovci sa snažili zjednocovať ľudí okolo idey slovenskosti, pochopili, že jazyk je najdôležitejším integrujúcim faktorom a tak ho „stvorili“. Bernolákovci robili niečo podobné s rovnakým zámerom. Ako píše Y. Hazony – kmene sa postupne spájali až vznikol národ. Teda ide o kmene v zmysle regionálnych pospolitostí, ktoré sa spájali okolo nejakého fenoménu. Tak sa vlastne Slováci po prvýkrát v modernej dobe „polarizovali“ – jedni boli za slovenčinu, druhí za maďarčinu. Pri vzniku československého štátu nastala druhá polarizácia – jedni chceli nový štát, druhí sa uspokojovali s existujúcim či vznikajúcim maďarským štátom. Neprešlo veľa času a nastala nová polarizácia – za slovenský štát a proti nemu. Cez vojnu nastala ďalšia polarizácia, ktorá sa prejavila Slovenským národným povstaním, čiže išlo o súhlas a nesúhlas s existujúcim charakterom štátu.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Takto to išlo neustále aj po vojne, aj počas tzv. zamatovej revolúcie. Po nej nastal pre slovenský národ dôležitý moment – chce sa pokúsiť o spravovanie svojich vecí a vytvoriť vlastný štát, alebo postačuje existujúci československý stav? Vieme, že vznikla Slovenská republika, ale čo s ňou?

Posledná polarizácia nastala počas vlády Vladimíra Mečiara – časť Slovákov bola jeho prívržencami a časť odporcami. Nie je tu dôležitá motivácia jednotlivých skupín – už je to za nami. Odporcovia boli dojemne spojení v Dzurindovej vláde: katolíci s ateistami, Slováci, Čechoslováci a Maďari, ľavica s pravitou vytvorili účelovú koalíciu.

Už táto vláda spustila proces atomizácie národa. Veď verní každej jednotlivej strany boli rozpoltení z takejto koalície. Len kvôli moci sa spájalo nespojiteľné.

Nasledoval ústup až zánik ideových strán a nástup bezmyšlienkovitých strán a ľudí. Takto nebolo odrazu okolo čoho sa zjednocovať. Ľudia sa musia zjednocovať okolo nejakého dobre pochopiteľného a stabilného ideového základu. Takto nastal čas víťazstva „ničoty“. No bez nej by sa nikdy nestali

prezidentmi Kiska ani Čaputová. Rovnako by nemohli víťaziť bezmyšlienkovité strany, ktoré vládnu národu dnes.

Čo sa deje so slovenským národom a kam speje?

Národ sa rozpadol na malé kúsočky - atómy. Je to mozaika ľudí a ich záujmov, ktorá z diaľky vyzerá ako ucelený obraz, zblízka je však vidieť, že kamienky skladačky sú od seba oddelené, tvoria samostatný minisvet. Rozbíjanie národa výrazne podporuje súčasná vláda, ktorá vnáša nevraživosť medzi jednotlivé generácie, sociálne vrstvy, profesie. Ľudia si môžu navzájom závidieť, ale aj vymýšľať, ako uľahčiť život sebe a strpčiť ho iným. Mocní majú ohromné výhody a zvyšok - väčšina je zneisťovaná, segregovaná a psychicky ubíjaná. Žalostným poznaním je, že sa k tomuto procesu pripojili aj viacerí „odborníci na čosi“ a vymýšľajú stále ďalšie darebáctva. Rozpadnutý národ nemá čas, ani príležitosť k znovuzjednocovaniu.

Čo s tým? No vráťme sa na začiatok - boli to umelci a myslitelia, ktorí „stvorili“ slovenský národ. Kde sú dnešní umelci? Pred niekoľkými generáciami dokázali Martin Gregor, Mikuláš Huba, Martin Ťapák, Ctibor Filčík, neskôr ich pokračovatelia osloviť národ, dávať mu morálne príklady dobra a zla. Umelci majú tú výhodu, že nemajú politickú moc (nemôžu ľuďom prikazovať a zakazovať - teda diktovať), majú však etickú moc, pochopiteľne v dobrom aj v zlom. Vykresľujú príklady. Tak tomu bolo v antike, tak tomu bolo aj pred niekoľkými desaťročiami.

No ale k otázke z nadpisu: kedy si Zuzana Čaputová pripustí podiel na súčasnom mizernom stave slovenského národa? Moja odpoveď znie: nikdy. Nemá na to intelektuálnu sebareflexiu, ani pochopenie existujúceho stavu - teda nie polarizácia, ale atomizácia.

Nemali by sme však zabudnúť na ďalších podielnikov žalostného stavu národa: postupný úpadok národnej strany, aj Matice slovenskej, ako aj sociálnych strán. Tieto organizácie sú na tom podobne ako národ: ideovo sú vyprázdnené. Ony však nemajú kopírovať žalostný stav, ale vytvoriť víziu ideálneho sveta, vysloviť ideu, okolo ktorej sa môže národ zjednotiť. Aktuálny ich stav tomu bráni, potrebujú zásadnú personálnu obnovu a niekto to musí začať. Máme dosť historických príkladov od kniežaťa Rastislava až po Alexandra Dubčeka, že to ide, no je tu aj memento: obidvaja skončili nedobre, národ však ich zásluhou vzrástol na sile.

AUTOR: Rastislav Tóth

ZDROJ: noveslovo.sk